

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2018. november

200 Ft

fr. Szikszay Leopold OFM

Mit tehetünk elhunytjainkért?

Az embert Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette, és ezzel egyben meg is hívta arra, hogy az örökévalóságban az ő minden vágyát betöltő boldogító színelátására jusson a szentek és az angyalok dicsőítő kórusában. Ahhoz, hogy ebben részesedhessünk, föl kell nőnünk emberségünkben a Krisztushoz való hasonlatosságra, azaz a szeretet tökéletességére.

Erről Jézus világosan beszél az evangéliumban, amikor azt mondja: „Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” Jn 15,12 „Ti tehát legyetek tökéletesek, mint ahogy a ti mennyei Atyátok tökéletes”. Mt 5,48 ..., hogy fiaik legyetek mennyei Atyátnak, mert ő fölkelte napját a gonoszokra és a jókra, s esőt ad igazaknak és gazembereknek.” Mt 5,45 Erről Pál apostol azt írja a Fil 2,5-9-ben: „Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Jézusban is megvolt, aki isteni mivoltában nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amelyhez, mint zsákmányhoz

ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette önmagát, szolgálai alakot vett fel, és hasonló lett az emberekhez, külsejét tekintve úgy jelent meg, mint egy ember. Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely minden más név fölött van...”

A keresztségben titokzatos módon részesültünk Krisztus kereszthalálában és feltámadásában. Ennek következtében lehetőségünk van arra, hogy az új ember, a krisztusi ember életét éljük, azaz Krisztussal egyesült életet, azaz Krisztus tevékenykedjen ebben a világban rajtunk keresztül, ennek a világnak az újjáteremtésében, hogy az egész világ a történelem végére Isten országa lehessen, és így elérje a teremtés végső célját.

Sok keresztény ember öntudatlanul, ösztönösen él, és így nem tud Krisztussal együttműködni ebben a csodálatos tervben. Ennek az lesz az eredménye, hogy a földi élete befejezésekor még nem nőtt fel a Krisztushoz való hasonlóság teljességére a szeretetben, és ilyen állapotában nem tudná elviselni Isten és a szentek színelátását, tökéletes szeretetét. A szeretetben való hiányosságai vádló tényezők lennének. Ugyanakkor életével alapvetően nem utasította el Istent, vagyis nem került a kárhozát állapotába.

Istennek erre az állapotra is van megoldása, hogy bepótoljuk a restanciáinkat. Ez az állapot a tisztulás állapota, a tisztítótűz.

A tisztulás állapota nagyon fájdalmas, mivel a lelkek kiléptek a földi lét, a tér és az idő által megjelölt, homályos lét állapotából, és kristálytisztán látják az igazságot. Itt már nincs lehetőség az Isten iránti alapvető vágyuk és szomjúságok tompítására, elfedésére, elnyomására, amint a földi életben tették. Ezért ez előjön a maga igazi valóságában. A szeretet tökéletességére el nem jutott életterületeink, ahol Krisztus nem jutott tökéletes uralomra, ahol nem éltünk teljes önátadásban, elfogadásban és együttműködésben a Teremtőnkkel, azok égetnek. Ugyanakkor ez az iszonyú szenvedés, amely meghaladja a földi szenvedéseinket, tisztít és gyógyít, ez növekedést adó szenvedés.

A szenvedéseinkben szerencsére nem vagyunk teljesen magunkra utalva. A keresztségünktől fogva Krisztus titokzatos testének, az Egyháznak a tagjai lettünk, ahol az emberi test sejtjeihez hasonlóan az életünk egymásra utalt lét a Fővel, Krisztussal és egymással. Itt az életünk eseményei nem magáneseemények, hanem az egész test minden tagjára kiható közösségi események. A bűneink az egész testet betegítik, a jócselekedeteink pedig építőleg hatnak. Ráadásul ez nemcsak a látható világban élő tagokra vonatkozik, hanem a túlvilágon élőkre is.

A látható világban élőknek lehetőségük van arra, hogy tegyenek azokért, akik a tisztítótűz állapotában vannak. Szent Pál apostol beszél erről a Kol

1,24-ben: „Most pedig örömmel szenvedek értetek, és kiegészítem testemben azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből, testének, az Egyháznak javára.” Így a szenvedéseink Krisztusnak való felajánlásával kiegészíthetjük a tisztulás állapotában lévők hiányait, megrövidítve a szenvedéseiket.

Sokszor egy betegség idején a szervezet a beteg részre összpontosítja az energiáit. Ezzel analóg a teljes búcsú elnyerése és felajánlása egy, a tisztítótűzben szenvedő testvérünkért. A szentmise áldozatának a felajánlása a tisztítótűzben szenvedő testvéreinkért Krisztus végtelen értékű áldozatának egy sajátos fókuszálása ezen testvéreink hiányainak a gyógyítására.

Így összefoglalva sok lehetőségünk van arra, hogy a tisztulás állapotában lévő testvéreink minél előbb kikerülhessenek ebből az iszonyú szenvedésből, amelyet földi szemléletünkkel igazán nem is tudunk átérezni.

Jézus azt mondja Mt 7,12-ben: „Mindazt, amit szeretnétek, hogy megtegyenek nektek az emberek, tegyétek meg ti is nekik. Mert ez a törvény és a próféták.” Ha azt várom majd, hogy segítsenek rajtam, előbb én segítek másokon. Ezt teljes szívvel-lelékkel téve el is kerülhetem a tisztulás állapotát...

Dsida Jenő: Templomablak Szent-Iványi Sándornak

Kik csak az uccán
jáznak-kelnek
szépséget rajta
nem igen lelnek,
kiváncsi szemmel
rá nem tapadnak:
csak egy karika,
szürke karika,
ólomkarika,
vén templomablak.

Rácsa rozsdás,
kerete málló,
emitt moh lepi,
amott pókháló, -
sütheti napfény,
sötét örökre,
mint világtalan,
bús világtalan,
agg világtalan
húnyt szeme-gödre.

De ki belép
a tág, iromba,
boltozatos,
hűvös templomba
s belülről pillant
ablakára,
megdöbben áll,
megkövülten áll,
elbűvölten áll: -
Nézz a csodára! -

Színek zengése!
Fények zúgása!
Mártir mosolya!
Szűz vallomása!
Kék, ami békül,
piros, mi lázad!
Magasba ragad,
a mennybe ragad
lángtűnemény
és tűzkáprázat!

Ó, titkok titka:
a földön ittlent
belülről nézzen
mindenki mindent,
szemet és szívet
és harcot és békét! -
Áldja meg az Úr,
áldja meg az Úr
a belülről látók
fényességét!

Üzenet Medjugorjéból

A Szűzanya 2018. november 2-i üzenete Mirjana Soldo által

"Drága gyermekek! Édesanyai szívem szenved, míg gyermekeimet nézem, akik nem szeretik az igazságot, akik elrejtik azt, míg gyermekeimet nézem, akik nem imádkoznak érzelmeikkel és cselekedeteikkel. Szomorú vagyok, míg Fiamról beszélek, mert sok gyermekemnek nincs már hite, nem ismerik őt – a Fiamat. Ezért szeretetem apostolai arra hívlak benneteket, törekedjete az emberi szívek legmélyére nézni és ott biztos, hogy elrejtett kincsre fogtok találni. Ily módon nézni, a Mennyei Atya irgalma. A jót keresni ott is, ahol a legnagyobb rossz uralkodik, megpróbálni elfogadni egymást és nem elítélni, ez az, amit a Fiam kér tőletek. Édesanyaként arra hívlak benneteket, hogy hallgassatok rá. Gyermekeim, a lélek erősebb a testnél, és a szeretet cselekedetei által átlép minden akadályt. Ne felejtsetek el, hogy Fiam szeretett és szeret benneteket. Szeretete veletek és bennetek van, ha egyek vagytok vele. Ő a világ világossága és senki és semmi nem tudja megállítani őt a végső dicsőségig. Ezért, szeretetem apostolai, ne féljetek tanúságot tenni az igazságról. Tegyetek tanúságot lelkesedéssel, tettekkel, szeretettel, áldozatokkal, de mindenkinek felett alázattal. Tegyetek tanúságot az igazságról mindazoknak, akik még nem ismerték meg Fiamat. Mellettetek leszek, bátorítani foglak benneteket. Tegyetek tanúságot a szeretetről, amely sohasem szűnik meg, mert a Mennyei Atyától származik, aki örök és örökkévalóságot kínál gyermekeimnek. Fiam lelke veletek lesz. Újra arra hívlak benneteket, drága gyermekeim, imádkozzatek pásztoraitokért, hogy Fiam szeretete tudja vezetni őket. Köszönöm nektek."

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!

Verő Réka

Egyházmegyei családi lelki nap

2018.október 27-e nagy nap volt számomra, hiszen elérkezett a hétvégém várva várt napja. Egyházmegyei családi lelki nap volt szombaton.

A családommal már korán reggel autóba ültünk és a Mindszenty Iskolába mentünk. Az első dolgunk a regisztrálás volt. Ezután a tornateremben zenés ráhangolódáson vehettünk részt, amit szentségimádás követett.

A szentségimádáson sok ismert dalt énekelhettünk Sziráki Péterrel és zenekarával. Voltak olyan programok is, amelyekre a regisztrálásnál lehetett jelent-

kezni. Én a testvéremmel kötélugráson voltam, ahol nagyon kifáradtam, de jól éreztem magam.

A Ferences Plébániánk kis csapata érdekes feladatokkal készült, melynek a Biblia útjain nevet adták. Az utolsó állomásnál a megfejtés: „Atyám kezedbe ajánlom lelkemet” szentírási rész volt. Aki jól megoldotta a feladatokat, ő jutalmul egy könyvjelzőt és cukrot választhatott.

Az ebéd két turnusban zajlott le. Én is sorra kerültem és pogácsa meg gulyásleves várt rám.

Délután folytatódtak a programok, így a következő helyszín a szabaduló szoba volt. Az alagsorba kellett mennünk, ahol a Fatimai jelenéssel kapcsolatos kérdéseket kellett megoldanunk, s akkor kijuthattunk a teremről. Számomra nagy élmény volt.

Eközben megérkezett Székely János megyéspüspök, aki szentmisét mondott. Szentbeszédében a házastársak kapcsolatának hűségét emelte ki.

Hamar véget ért a nap, élményekben gazdagodva térhettem haza a családommal együtt.

Mindenszentek és halottak napja Falu Tamás költővel – Jelenits Istvánnal beszélgettünk

Mindenszentek és halottak napja alkalmából Jelenits István piarista szerzetessel, teológussal beszélgettünk.

– Tanár úr, hogyan határozná meg mindenszentek és halottak napjának lényegét?

– Mindenszentek napján az Egyház azokra emlékezik, akiket szentté avatott. Azokra is emlékezünk azonban, akik nincsenek ott a szentek listáján, nem tudjuk biztosan, hogy Isten közelében vannak, de reméljük, hogy így van. Ez a halottak napja. Mi, emberek élünk és meghalunk. Más élőlények, így az állatok is meghalnak, de ők nem törődnek a halottaikkal, nem emlékeznek rájuk. Az ember kiváltsága, hogy egyfelől halandó, ami állandó fenyegetettséget jelent számára, másfelől viszont emlékezik a halottaira, és a halállal is számot vet.

Nem meglepetésszerűen éri a halál, hanem valamilyen módon felkészül rá. A hívő keresztény ember pedig hisz abban, hogy az Úristen nem ok nélkül teremtett bennünket gondolkodó embernek, és nemcsak a hosszabb vagy rövidebb földi élet éveit szánta nekünk, hanem a halál után az örökkévalóságot is, amelyről azonban nincs igazán elképzelésünk, mert „szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, mit Isten azoknak készített, akik őt szeretik” (1Kor 2, 9).

Mégis nagyon fontos, hogy nemcsak addig törődünk valakivel, amíg köztünk van, hanem az emléke is bennünk él. Az évek múlásával megtapasztaljuk, hogy sokszor közelebb áll hozzánk egy elvesztett szerettünk – apánk, anyánk, barátunk –, mint az, aki a közelünkben él a jelenben. Az elvesztettel akár egy életen át beszélgetünk, visszaidézzük az emlékét, nemcsak azért, hogy gyászoljunk, hanem hogy az élete tanulságaiból bátorítást, gondolatokat merítsünk a saját életünkre vonatkozóan. Alakja változik az emlékezetünkben, a hozzáfűződő kapcsolatunk elmélyül, és olyan dolgokra is felfigyelünk, amelyekre az életében addig még nem. Kitehetjük az el-

hunyt fényképét az asztalunkra vagy a szobánk falára, kimegyünk a temetőbe a születése és a halála napján, halottak napján, és imádkozunk érte.

Halottak napja azért is különleges, mert ilyenkor nemcsak a saját halottainkra emlékezünk, hanem mindazokra, akik előttünk jártak, és az életük, örökségük fontos mindnyájunk számára. Akkor is, ha név szerint nem tudjuk, hogy ki készítette az első kenyeret, ki találta fel a betűt vagy az írást. Mindez hozzátartozik az életünkhöz, és nem a semmiből került elénk: ősi örökségeink ezek, amelyeket halottainktól, az egykori előktől kaptunk.

A halottak tehát az emlékeink révén részei az életünknek, nemcsak tisztelettel gondolunk rájuk, hanem úgy is, hogy őrizzük az örökségüket, s élünk belőle.

– **Hogyan tudunk elszámolni magunk előtt azokkal a mulasztásainkkal, netán vétkeinkkel, amelyeket életünkben követettünk el a halottainkkal?**

– A hívő keresztény ember tudja, hogy az imádságával utoléri a halottait. Nem hozzájuk imádkozunk, de értük igen. Ha bánt, hogy életében nem törődtem eleget az anyámmal, akkor remélhetem, hogy az imádságom révén valamilyen módon kárpótolom azt, amit elmulasztottam, és ettől megkönnyebbülhetek.

– Igen, de a halottainkkal szembeni mulasztásainkat, vétkeinket már nem tudjuk jóvátenni.

– Jóvá is tudjuk tenni. Ahogyan az életben is lehet, hogy anyánkat sokáig elhanyagoltuk, de öregkorában megbecsüljük. A túlvilági életében pedig a Jóisten kegyelmébe ajánljuk, és rendszeresen imádkozunk érte. Nem tudjuk, hogy a halottak hogyan fogadják, ha beszélgetünk velük, de azért hisszük, hogy emlékeznek és figyelnek ránk. Így ha imádkozunk értük, ez hozzájuk kapcsol minket, s értesülnek arról, hogy a gyerekek, a barátjuk vagy a szerelmük emlékezik rájuk, és imádságával megköszöni azt is, amit annak idején talán nem köszönt meg, vagy nem eléggé becsült meg.

– Tanár úr, említene néhány, a halállal foglalkozó magyar verset?

– Sok nagy magyar költő emlékezik meg verseiben egy-egy kedves halottjáról, de én most egy kevésbé ismert költő halottakkal foglalkozó verséből válogatnék. Falu Tamásról van szó, aki csaknem megérte a száz évet. 1881-ben született és 1977-ben halt meg. Nem világrengető eseményeket énekelt meg, hanem rendkívül érzékenyen reagált a hétköznapi emberi kapcsolatokra, tapasztalatokra. Így több versében is megjelenik a halottakkal, illetve a saját halottaival való kapcsolata. Még fiatalember volt, amikor az első világháborúban meghalt az édesapja, ez nyilván mélyen megrázta őt. Pillanatfelvétel című versében így emlékezik meg róla:

*Van egy fénykép, amelyen visszanéz,
Még nem tudtuk, hogy oly közel a vész.
Egy pillanat volt, boldog pillanat
A füredi vén platánok alatt.*

*De jó nekem, hogy reám visszanéz,
Így látva őt, szívem nem oly nehéz.
Ő visszanéz a sétány sötét zöld gyepén,
És örökre utána nézek én.*

Lám: lehet egy fénykép is, amit szemlélve visszaemlékezünk a halott hozzátartozónkra, beszélgetünk vele, és ettől az életünk nem szomorú lesz, hanem gazdagabb. Akkor is, ha nem tudjuk megszólítani, de a fényképről visszanéz ránk, megőrződik bennünk olyannak, amilyen egykor volt. Jó gondolni a halottunkra, mert bár csak a fényképét nézzük, mégsem vagyunk árvák.

Falu Tamás a már halott anyjáról is írt verset, Szegény anyám címmel:

*Szegény anyám sietett mindig,
Sietve kelt már hajnaltájon,
Nem kellett neki vekkeróra,
Egyformán ébredt fel télen, nyáron.
Tett-vett, dolgozott késő estig,
Keze alatt a munka égett,
Mindig még a haragszó előtt
Tálalta föl ő az ebédet.
Más gyerekek még kinn játszottak
Boldog kis dalokat danázva,
Minket már kora szürkületkor
Lefektetett a puha ágyba.
Kertjében a palántázással
Minden szomszédot megelőzött,
S övé volt az első virágmag,
Mindig, mikor jöttek az ősök.
Az életet végigsiette,
Várt reá a nehéz öregség,
Túl járt már a kilencven éven,
Mikor sötét sírjába tették.
A halál karján oda sétált,
Hol nincsenek percek, sem órák,
Siess néki a kedve szerint
Te lassú örökkévalóság.*

Ez is egy üde vers, nem pörlekedés a halállal, felidézi az anya alakját, életét. Ilyen módon vissza-visszagondolunk szeretteinkre, élnek az emlékek azokban is, akik nem költők. Ha egy költő segít ebben, akkor a saját emlékeinket is megtanuljuk visszaidézni, és gazdagabbak leszünk ezáltal. Nem engedjük, hogy pusztá emlékké vagy történelmi adattá fakuljon az, ami ilyen eleven emlék lehet.

– A vers végén pedig egyértelműen megjelenik a túlvilági élet, szinte bizonyossággként.

– Igen, biztos, hogy a vers szerzője hitt a túlvilágban. Édesanyja fényképe több versében is feltűnik, így az Arckép címűben is:

*Leemellek és fölteszlek,
Fölteszlek és leemellek,
Egész külön vagy a falon,
Nem sorban a többi mellett.
Néha a nap leönt fénnyel,
Néha bevonnak az árnyak,
A rámádat le-letörlöm,
És ha fakulsz, retusállak.
Meggerevített a fotó,
tekintetted meg se rebben,
Addig nézlek, míg magamat
Meg nem látom a szemedben.*

Nagyon érdekes, hogy nemcsak a temetőbe megyünk ki, hanem otthon is arcképeket őrzünk a halottainkról. Kitezzük a fényképüket, esetleg a róluk készült rajzokat, megáll ezeken a tekintetünk, és emlékezünk. Ebben a versben nem a fájdalom a meghatározó, hanem a meghittség. A fiú nézi az anyja arcképét, akinek szinte megelevenedik az alakja.

Érdekes Falu Tamás Gyászjelentések című verse is:

*Régóta gyűjtöm a
gyászjelentéseket,
s b orítékokon
én vagyok címezett.
Magam köré rakom
őket az asztalon,
és a holtak nevét
hangosan olvasom.
A hangom megremeg,*

*újul bennem a gyász:
nekem emlékezés,
nekik feltámadás.*

Itt megint előkerül a feltámadás reménye. Az élő ember állandó kapcsolatban van a halottaival, és a rájuk való emlékezés nem szomorúsággal tölti el. Az élethez hozzátartozik, hogy egyszer meghalunk, de hitünk szerint feltámadunk. Nem veszítettük el azokat, akiknek az emléke velünk együtt él. Amikor ráismerünk a sorsunkban egy-egy mozzanatra az övékéből, akkor segítenek bennünket abban, hogy eligazodjunk a saját életünkben. Még ha nem szólnak is, befolyásolják, alakítják az életünket, döntéseinket.

– Előfordul, hogy végiggondoljuk: adott helyzetben hogyan cselekedne a halottunk, és így segít bennünket a döntésünkben?

– Igen. Érdemes megemlíteni Falu Tamás Valaki című versét is:

*Itt valaki vigyáz rám,
Elsimítja a párnám.
Fölemel, ha elestem,
Megtámasztja a lelkem.
Világosban, sötétben
irányítja a léptem.
Érzem szívem táján át
Daktiloszkópiáját.
A szélben száll, mint porszem,
Mindenütt van, s sehol sem.
Ha majd lehull az est rám,
Ő fújja el a gyertyám.*

Szinte gyermeteg szöveg, de nagyon elgondolkodtató, szép vers. Nem a veszteségét siratja a költő, a halottakra való emlékezés ma is értékes része az

életének. Nemcsak imádkozik értük, gondol rájuk, hanem olyan, mintha egy távoli ismerőssel váltana levelet, aki nem Amerikába ment, hanem a túlvilágra, de azért élő a kapcsolata vele. Az a remény is megvan a versben, hogy a halottak imádkozhatnak értünk. És akkor is vigyáznak ránk, ha a példájukat hagyták ránk, ha alázatra, bátorságra tanítanak bennünket.

– Ha a természetes fájdalom mellett bele-nyugszunk a szeretteink elvesztésébe és úgy fogadjuk el azt, mint az élet törvényszerű rendjét, akkor nagyon eleven kapcsolat lehet közöttünk?

– Így van. Érezhetem, hogy nem vagyok magamra hagyva, odafigyelhetek azokra, akiket szeretek, akik már meghaltak, de hajdan meghozott dön-

téseikből tanulhatok. Amikor lényeges kérdések előtt állok, felidézhetem, hogy az apám hogyan cselekedett hasonló helyzetben, és követhetem a példáját. Erőt meríthetek abból, hogy az élet megpróbáltatásai nem törték össze őt, hanem felállt, és ment tovább. Nem kell a halottainkat hősi példaképpé emelnünk, de a helyes cselekedeteikből sokat tanulhatunk. Falu Tamás egy Isten háta mögötti helyen élt, Ócsán és az Ócsai temető című versében így ír:

*Sírhelyem már meg van ásva
Az ócsai temetőben,
A vonat a földet rázva
Majd nem messze robog tőlem.
Lajosmizse, Örkény, Dabas
Lakosai itt utaznak,
Jön a vonat, benne utas
Lesz víg és bús, szegény s gazdag.
Tán egy költő is lesz rajta,
Kit Párizsba vinne vére,
S ki nem jut el, csak Dabásra,
Esetleg Lajosmizsére.*

Érdekes ez is. Az életünket úgy mérjük be, hogy utódainkra, örökösainkre is gondolunk. Aki nem válik világhírűvé, az is megmarad azok emlékezetében, akik szerették, esetleg azokéban is, akik mint egyszerű, de egyedülálló emberre emlékeznek rá. *Bodnár Dániel/Magyar Kurír*

Ferenc pápa

Az marad meg, amit odaatunk

A Szent Péter-bazilikában november 3-án a Szentatya szentmisét mutatott be, amelyben a tíz szűz példabeszédéről tanított.

Hallhattuk az evangéliumi példabeszédben, hogy a szüzek „kimentek a vőlegény elé” (Mt 25,1), mind a tízen. Az élet mindenki számára szakadatlan szólítgatás arra, hogy kimenjünk: az anyaméhből, a szülői házból, a gyermekkorból a fiatalkorba, a fiatalokból a felnőttkorba, mígnem elmegyünk ebből a világból. Az evangélium hirdetői számára is az élet állandó kifelé haladás: a családi otthonból oda, ahová az Egyház küld,

egyik szolgálatból a másikba; mindig átmenetben vagyunk, a végső átmenetig.

Az evangélium emlékeztet bennünket ennek az állandó kifelé haladásnak, az életnek az értelmére: menni a vőlegény elé. Láthatjuk hát, mi végett élünk: annak hirdetéséért, ami az evangéliumban felhangzik éjszaka, azért, akit teljesen csak a halál pillanatában tudunk befogadni: „Itt a vőlegény, menjetek eléje!”

A Jézussal való találkozás ad értelmet és irányt az életnek: a vőlegény, „aki szerette az Egyházat, és önmagát adta érte”. Csak ő! A vég világítja meg a megelőző szakaszt. Amint a vetést a termésről

ítéljük meg, úgy életünk útját a célra tekintve kell járnunk.

Ekkor az élet, ha az kifelé haladás a vőlegény elé, olyan idő, amelyet arra kaptunk, hogy növekedjünk a szeretetben. Az élet mindennapi készülődés a menyegzőre, hosszú jegyesség. Tegyük fel magunknak a kérdést: úgy élek-e, hogy életem készülődés a vőlegénnyel való találkozásra? Felszentelt szolgálatunkban, a sokféle találkozás, megbeszélendő és megszervezendő teendő mellett, ne feledkezzünk el a legfontosabb szálról, mely végighúzódik életünk szövetén: a vőlegény várásáról! A középpont nem lehet más, csak az Urat szerető szív.

Szolgálatunk látható testét csak így fogja fenntartani egy láthatatlan lélek. Így megértjük, amit Pál apostol a szentleckében mond: „Mi nem a láthatókra figyelünk, hanem a láthatatlanokra; a látható ugyanis ideig való, a láthatatlan viszont örök” (2Kor 4,18). Mi tehát ne ragadjunk le a földi dimenzióknál, nézzünk messzebbre! Igaz a híres kijelentés: „Ami lényeges, az a szemnek láthatatlan.” Az életben a lényeges az, hogy halljuk a vőlegény hangját. Az arra hív, hogy mindennap meglássuk az érkező Urat és minden tevékenységünket felkészüléssé alakítsuk a vele való menyegzőre.

Erre emlékeztet bennünket az, ami az evangéliumban a menyegzőre váró szüzeknek lényegi fontosságú: nem az öltözék, nem is a lámpás, hanem a kis edényekben őrzött olaj.

Előkerül ennek az olajnak az első jellemzője: nem szembeötlő. Rejtve marad, nem feltűnő, de nélküle nincs fény. Miből tudjuk ezt? Abból, hogy az Úr szemében nem a külső, hanem a szív számít (vö. 1Sám 16,8). Az, amit a világ keres és fitogtat – a rang, a hatalom, a látszat, a dicsőség – elmúlik, és semmi sem marad utána. A mennybe való készülődéshez elengedhetetlen, hogy távolságot vegyünk a látszattól. Nemet kell mondanunk a „sminkelés kultúrájára”, mely arra biztat, hogy a látszattal törődjünk. Ehelyett az Isten szemében számító szívünket, bensőnket kell tisztogatnunk és őriznünk; nem a külsőt, ami eltűnik.

Eme első jellemzője után – hogy tudniillik nem szembetűnő, hanem lényeges –, van az olajnak

egy másik tulajdonsága: azért létezik, hogy elfogyasztódjon. Csak égve lehet világítani! Ilyen az élet: csak akkor árasztunk világosságot, ha mi elhasználódunk, felemésztyődünk a szolgálatban. Az élet titka az, hogy a szolgálatért élünk. A szolgálat a belépőjegy az örök menyegző bejáratánál.

Az örökkévalóság küszöbén nem az marad meg, amit harácsolunk, hanem amit odaadtunk (vö. Mt 6,19–21; 1Kor 13,8). Az élet értelme az, hogy választ adunk Isten szeretetjavaslatára. A választ az igazi szereteten, az önátadáson, a szolgálaton keresztül adhatjuk meg. A szolgálattal a bőrünket visszük vásárra, mert a szolgálat azt jelenti, hogy szétszogatjuk, felemésztyjük magunkat. Aki túlságosan azzal törődik, hogy saját életét megmentse, az elveszíti azt.

Az olaj harmadik jellemzője nagy hangsúlyt kap az evangéliumban, ez pedig az előkészítés. Az olajat időben elő kell készíteni és magunkkal kell vinni (vö. Mt 25,4.7). A szeretetet, nyilván, spontán módon kell megélnünk, mégsem lehet rögtönözni. Épp az előkészület hiánya jelenti azoknak a szüzeknek a balgaságát, akik a menyegzőn kívül rekednek. Most van itt az előkészület ideje: a jelen pillanatban, nap nap után kell táplálnunk a szeretetet. Kérjük a kegyelmet, hogy mindennap meg tudjuk újítani az Úr iránti első szeretetünket (vö. Jel 2,4), hogy ne hagyjuk ki-aludni azt!

Fenyeget bennünket a nagy kísértés, hogy életünk egy szeretet nélküli életre szürkül, mely üres edényhez, kialudt lámpáshoz hasonló. Ha nem fektetünk be a szeretetbe, az élet kialszik. Akik hivatalosak az Istennel való menyegzőre, nem sülyedhetnek tespedt, lapos, egysíkú életbe, mely lendület nélkül, apró örömök és múló elismerések keresésével vánszorog előre. A szintelen-szagtalan élet, mely önmaga szétszogatása helyett megelégszik a kötelességteljesítéssel, nem méltó a vőlegényhez.

Ha életünket átjárja az Isten utáni vágy, és ha kellőképp begyakoroltuk a szeretetet, akkor készek leszünk arra, hogy belépünk a vőlegény örök hajlékába.

*Fordította: Tözsér Endre SP
Magyar Kurír*

fr. Bőjte Csaba OFM

Merd elfogadni a holnap örömét!

A pillangó csúnya hernyóként éli le élete nagy részét, és szépségének pompájában pusztul el. Milyen jó, hogy az emberi lét nem ilyen, folyamatosan veszítünk el dolgokat: erőnket, szépségünket, ragyogó emlékezetünket, friss elménket, munkabírásunkat, de a legértékesebbet az idő nem veheti el, azt, hogy életünk minden pillanatában képesek vagyunk szeretni.

Szánalmas, amikor valaki magát lefagyasztja huszoneves korban, és negyvenen túl is aszerint viselkedik, öltözködik, él, és ha észreveszi, hogy már nem tökéletes a konzerválás, akkor kétségbeesik. Ezek az emberek valami szörnyű dologra vállalkoznak.

Nem az a feladatunk, hogy egész életünkben sihedert játszszunk! Megvan a szépsége annak, amikor életed első bálján a táncban sokan megforgatnak, majd saját esküvődön a menyasszonyi táncot járod párod karjaiban. De szép a lakodalmán büszke örömmel megtáncoltatni azt, akinek te adtál életet, akinek kezét más kezébe helyezed.

Hiszem, hogy megvan a szépsége annak is, amikor az ember nagyszülő lesz, és látja, hogy bár nem ő az atyja, anyja az unokának, mégis valamilyen módon belőle fakadt az élet. Nemzedékek jönnek egymás

után. Elindul egy érték vándorútra. Szavaid, tetteid, mint a vízbe dobott kő, gyűrűket indítanak tova gyermekeid életében.

Kudarcaidat, korlátaidat, gyengeségeidet megtapasztalva ne rúgj fel magad körül kétségbeesetten mindent, eldobva családodat, mint egy elnyűtt, kinőtt ruhát, amelyről úgy érzed, gátol önmagad megvalósításában! Bárhová menekülsz, önmagad viszed: gyengülő erődöt, nyavalyáidat. Egy fiatal, új társ csak ideig-óráig tudja feledtetni nyűgeidet, de megszüntetni nem képes őket. Felrobbantott családi életed romjain képtelenség önfeledten újrakezdeni mindent egy másik emberrel.

Adná az Isten, hogy sehol ne torpanjon meg a léted, merj bát-ran, mindig előremenni!

A mába hajló holnap előtt ne a szorongás, hanem az Istenbe vetett bizalom vezesse lépteidet, mert ő, aki megajándékozott a gyermeklét, a serdülőkor, a felnőtt élet szépségeivel, meg akar ajándékozni az időskor érett gondolkodásával és végül a vele való találkozás tiszta örömeivel.

Uram, Istenem, add, hogy életem minden szakaszában meglátszam és elfogadjam azokat az örömeiket, amelyeket te nagylelkűen felkínálsz nekem! Ámen.

Hirdetések

- Szent Erzsébet kilencedet kezdünk november 11-én délután 5 órakor Szenterzsébethegyen.
- Plébániánk Karitás csoportja november 18-án, vasárnap 15 órakor templomunkban jótékonyági műsort szervez. A támogatásként kapott pénzadományt a plébániánkhoz tartozó rászoruló családok segítésére fordítják. Szeretettel hívjuk és várjuk a testvéreket erre az alkalomra.
- November 19-én 17 órakor Szenterzsébethegyen Szent Erzsébet tiszteletére szentmise lesz.
- December 7-én, pénteken az esti 6 órás szentmise után a környékbéli atyákkal rózsafüzért imádkozunk a Mária kertben.

Imádság

Krisztus Királyhoz

Uram, Jézus Krisztus!
 Imádunk téged, mint Királyt az Oltáriszentségben.
 Itt a te trónod, a te Fölséged szentély.
 Te vagy itt a királyok Királya,
 a menny és a föld mindenható Ura.
 A sötétség fejedelmei hasztalan szegülnek ellene
 uralmadnak,
 mert legyőzted a világot.
 Mennyei Atyád Téged rendelet királyul az új Sion
 fölött,
 s birodalmad határaivá a földkerekség határait tette.
 Te vagy az erők Ura, a dicsőséges Király,
 az erős és hatalmas Király,
 a rettenetes és szelíd Király,
 a béke és az igazság Királya,
 az örökkévalóság Királya.
 Kormánypálcád az igazság vesszeje.
 A lelki nemesség és hatalom, a bölcsesség és minden
 mennyei javak
 bősége kíséri mindenható Fölségedet.

Jézusunk! Légy hát a mi szívünk Királya,
 uralkodja rajtunk teljes hatalmaddal és
 kegyelmeddel.
 Isten Báránnya, engedd, hogy színed előtt
 leboruljunk,
 s királyi székedhez koronánk helyett szívünket
 tegyük le, s mély imádással
 mondhassuk:

Méltó vagy Urunk
 Istenünk, hogy
 dicsőítsünk és
 tiszteljünk.
 Elrejtett Isten és
 Üdvözítő,
 dicsőség, áldás, hála és
 imádás neked
 mindörökkön-örökké.
 Amen

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
 Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
 Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
 Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
 Péntek: 8.00-11.00
 Telefon: +36 (92) 315-143
 E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
 web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
 Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 200 Ft